तत् कथं वै नाद्रियेयमीश्वरोऽस्मीति पुत्रक। मा ते मन्युर्महाबाहो भवत्वत्र द्विजान् प्रति।
ब्राह्मणा हि महद्भूतमस्मिंल्लोके परत्र च। भस्म कुर्य्युर्जगदिदं क्रुद्धाः प्रत्यक्षदर्शिनः।
अन्यानपि सृजेयुश्च लोकान् लोकेश्वरांस्तथा। कथं तेषु न वर्त्तेरन् सम्यक्ज्ञानाः सुतेजसः।
अवसन्मे गृहे तात ब्राह्मणो हरिपिङ्गलः। चीरवासा बिल्वखण्डो दीर्घश्मश्रुः कृशो महान्।
दीर्घेभ्यश्च मनुष्येभ्यः प्रमाणादधिको भुवि। सर्व्वान् सञ्चरते लोकान् ये दिव्या ये च मानुषाः। ७४९
इमां गाथां गायमानश्चत्वरेषु सभासु च। दुर्व्वाससं वासयेत् को ब्राह्मणं सत्कृतं गृहे।
रोषणः सर्व्वभूतानां सूक्ष्मोऽप्यपकृते कृते। परिभाषाञ्च मे श्रुत्वा को नु दद्यात् प्रतिश्रयं।
यो मां कश्चिद्वासयीत न स मां कोपयेदिति। यस्मान्निद्रायते कश्चित्ततोऽहं ममवासयं।
स स्म भुङ्क्ते सहस्राणां बहूनामन्नमेकदा। एकदा स्माल्पकं भुङ्क्ते न चैवैति पुनर्गृहान्।
अकस्माच्च प्रहसति तथाऽकस्मात् प्ररोदिति। न चास्य वयसा तुल्यः पृथिव्यामभवत्तदा। ७५०
अथ स्वावसथं गत्वा सशय्यास्तरणानि च। कन्याश्चालङ्कृता दग्ध्वा ततो व्यपगतः पुनः।
अथ मामब्रवीद्भूयः स मुनिः संशितव्रतः। कृष्ण पायसमिच्छामि भोक्तुमित्येव सत्वरः।
तदैव तु मया तस्य चित्तज्ञेन गृहे जनः। सर्व्वाण्यन्नानि पानानि भक्ष्याश्चोच्चावचास्तथा।
भवन्तु सत्कृतानीह पूर्व्वमेव प्रचोदितः। ततोऽहं ज्वलमानं वै पायसं प्रत्यवेदयं।
तं भुक्त्वैव तु स क्षिप्रं ततो वचनमब्रवीत्। क्षिप्रमङ्गानि लिम्पस्व पायसेनेति स स्म ह। ७५१
अविमृश्यैव च ततः कृतवानस्मि तत्तथा। तेनोच्छिष्टेन गात्राणि शिरश्चैवाभ्यमृक्षयं।
स ददर्श तदाभ्यासे मातरन्ते शुभाननां। तामपि स्मयमानः स पायसेनाभ्यलेपयत्।
मुनिः पायसदिग्धाङ्गीं रथे तूर्णमयोजयत्। तमारुह्य रथञ्चैव निर्ययौ च गृहान्मम।
अग्निवर्णो ज्वलन् धीमान् स द्विजो रथधूर्य्यवत्। प्रतोदेनातुदद्बालां रुक्मिणीं मम पश्यतः।
न च मे लोकमप्यासीद्दुःखमीर्ष्याकृतं तदा। तया स राजमार्गेण महता निर्ययौ बहिः। ७५२
तद्दृष्ट्वा महदाश्चर्य्यं दाशार्हा जातमन्यवः। तथाऽजल्पन्मिथः केचित् समाभाष्य परस्परं।
ब्राह्मणा एव जायेरन् नान्यो वर्णः कथञ्चन। को ह्येनं रथमास्थाय जीवेदन्यः पुमानिह।
आशीविषविषं तीक्ष्णं ततस्तीक्ष्णतरो द्विजः। ब्रह्माशीविषदग्धस्य नास्ति कश्चिच्चिकित्सकः।
तस्मिन् व्रजति दुर्द्धर्षे प्रास्खलद्रुक्मिणी पथि। तत्रामर्षयत श्रीमांस्ततस्तूर्णमचोदयत्।
ततः परमसंक्रुद्धो रथात् प्रस्कन्द्य स द्विजः। पदातिरुत्पथेनैव प्राद्रवद्दक्षिणामुखः। ७५३
तमुत्पथेन धावन्तमन्वधावं द्विजोत्तमं। तथैव पयसा दिग्धः प्रसीद भगवन्निति।
ततो विलोक्य तेजस्वी ब्राह्मणो मामुवाच ह। जितः क्रोधस्त्वया कृष्ण प्रकृत्यैव महाभुज।
न तेऽपराधमिह वै दृष्टवानस्मि सुव्रत। प्रीतोऽस्मि तव गोविन्द वृणु कामान् यथेप्सितान्।
प्रसन्नस्य च मे तात पश्य वृष्टिं यथाविधि। यावद्देवमनुष्याणामन्ने भावो भविष्यति।
यथैवान्ने तथा तेषां त्वयि भावो भविष्यति। यावच्च पुण्या लोकेषु त्वयि कीर्त्तिर्भविष्यति। ७५४